סגנון ורקוד

באולם המכבים

סטייקים וחרבות בוערות נצלים לעיניך על גריל הפחמים האכזותי ✱ ריקודים מדי ערב לצלילי תזמורתו הריסמית של פיסי ✱ המשקה הראשון ללא תשלום נוסף בימי חול ✱ פתוח בכל ימות השבוע ✱ ארוחה מסורתית בערבי שבת.

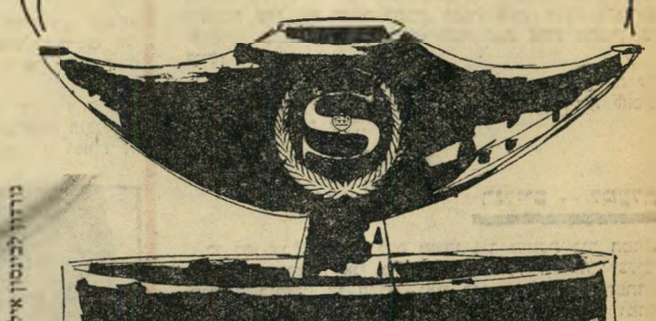

מלון שרתון תל אביב

למד לדבר ערבית - חינם!

חוג
ללמוד השפה הערבית המדוברת, בהדרכת מורה ערבי, נפתח השבוע.

(הכתובת: רמת־גן, רחוב ביאליק 1, כניסה ג').

בני־נוער, צעירים וסטודנטים — מוזמנים.

ועד הנוער הישראלי לאחוה יהודית־ערבית

סניף תל־אביב, ת. ד. 23113, תל־אביב

"לויד"

המכון הבינלאומי להתכתבות

●

אלפי מכתבים
לפי שיטה אמריקאית
פרוספקט חינם
תל־אביב, ת. ד. 4185

במדינה

(המשך מעמוד 14)

שי להעמיק את הידידות, ומאותו יום החל נוסע העירה במכוניתו, כדי שיוכל להוריד את ידידתו ליד משרדה.

הוא אף הציגה בפני קריביו וידידיו, הנמנים על הצמרת החברתית והעסקית של ישראל. השניים בילו כזוג בבתי־המלון ה־מהודרים של צפת וטבריה, והיה ברור לידידיהם כי בעוד זמן קצר יהיו בעל ואשה. אור אף הציג את חברתו בפני ידידו, ראש המדור להונאה במשטרת תל־אביב, הקצין משה איזנר. היא הקסימה אותו, כפי שהקסימה את כל יתר המכרים. היא לא היתה רק יפה ואינטליגנטית, בעלת־מקצוע שידעה לדבר בשפה מרתקת על עניינים משפטיים, אלא גם יכלה לנהל שיחה מבריקה על הבירות הגדולות בעולם, בהן ביקרה.

יום אחד הציעה לידידה כי יסעו לחו"ל. „יש טיול מאורגן," סיפרה לו, „בוא נצטרף."

אור העדיף טיול פרטי, הציע לה שתתן לו את דרכונה והוא כבר יסדר את כל הדרוש לנסיעה של הזוג. היא התעקשה לנסוע דווקא בטיול המאורגן, ולבסוף נתן לה את דרכונו ו־1300 הל"י הדרושות ל־נוסע אחד. אותו בוקר הורידה לידו משרד הנסיעות, ברחוב אלנבי הסואן, המשיך לב־דו למרכז העיר.

האלמנית. „משה," פנה יום אחד הקצין איזנר לידידו, „יש לך חשבון בבנק ארלוז?"

משה אור השיב כי אמנם היה לו חשבון בבנק זה, אך הוא חיסלו מזמן. „מדוע אתה שואל?" התעניין.

הקצין הציג בפניו צ'ק, שנשא את מספר החשבון הישן. „מישהי השתמשה בצ'ק ה־זה, תחמה עליו שם בדוי, והעבירה אותו לבעל חנות," סיפר. „מסרנו את כתב־היד לבדיקה. הוא דומה לצ'קים אחרים שאותה אלמונית העבירה. היא משגעת אותנו. אם פעם נתפוס אותה — קודם אורידי את ה־כובע לפניה, ואחר־כך נטפל בה כראוי."

אור היה גם הוא סקרן להכיר את האלמונית שהשתמשה בצ'ק ישן שלו. סק־רנותו גברה שבעתיים, כאשר גילה לו איזנר כי שוב משכה האלמונית צ'ק על החשבון שלו: הפעם על חשבונו השוטף ב־בנק לאומי. „מי יכולה להיות האשה הזאת?" שאל איזנר.

„אני באמת סקרן," השיב משה אור.

„היא צריכה להיות אשה מעניינת מאד," הוסיפה חיה, שנכחה בפגישה.

חברות אקס ?"י. ימים ספורים לפני מועד הנסיעה, הזדמן משה אור למשרד הנסיעות, נכנס לוודא פרטים אחרונים אודות הנסיעה. הפקידה אישרה כי אומנם היה רשום ברשימת הנוסעים — אך שמה של חיה מילר נעדר מאותה רשימה. פתמיה עוד יותר: במקום 1300 ל"י, שילמה על חשבון נסיעתו רק 300 ל"י.

הפגישה הבאה בין אור לבין חיה היתה קרירה. הכסף לא היה איכפת לו, הוא רק רצה לדעת: „למה עשית זאת? הרי יכולת לבקש ממני כל סכום שרצית — והייתי נותן לך אותו."

חיה גימגמה בקול רפוי: „אני נורא מצטערת. הייתי זקוקה לכסף והתביישתי לספר לך." היא פרצה בבכי, סיפרה לו את קורות חייה.

בזה נסתיימו, למעשה, יחסי־הידידות בין השניים. אור השלים את החסר בחברת ה־נסיעות, יצא לחו"ל בטיול המאורגן. לפני כן ניהל שתי שיחות טלפוניות. הראשונה לקופאי שלו, ובה הורה לו שלא למסור לידי חיה סך של 8000 ל"י במזומן, ש־נועדו כתשלום על חשבון דירה בבני הזוג. השיחה השניה היתה עם הקצין איזנר. „כאשר אחזור מחוץ־לארץ," אמר לו, „אס־פר לך משהו מעניין."

אכן, מיד עם שובו ארצה, לקח משה אור את חיה למטה מחוז תל־אביב. איזנר קיבל את השניים בברכה, כדרכו. „יש לי ידיעה בשבילך," פנה אליו אור, „הנה נערת הצ'קים שאתה מחפש כל הזמן," והצביע לעבר חיה מילר. „היא לא עורכת־דין, והיא לא ראתה מימיה את בירות העולם."

משה איזנר קרא לסמל, הורה לו להוציא פקודת־מעצר נגד מכרתו היפה. הוא היה כל כך מופתע, ששכח להוריד את כובעו בפניה, לפני שניגש לטפל בה כיאות.

החברה
מישחק הגפרורים

הקהל שיצא מהצגת הבכורה של הסרט אשתקד במארינבאד, שנערכה לקוראי העולם הזה, מיהר הביתה, או לבית־הקפה הקרוב ביותר. חוץ מכל שאר השאלות, שנתעוררו בלבו למראה הסרט אפוף־התעלומה, הטרידה אותו שאלה מעשית אחת: איך ניצח האל־מוני הגבוה את המאהב הצעיר במישחק? כל צופה רצה לבדוק את הדבר בעצמו. ה־מישחק הוא פשוט מאוד. אפשר לשחק בו בקלפים (לא חשוב איזה), בגפרורים, בסי־כות, במהדקים. רק שניים יכולים לשחק בו, אך כל מספר של אנשים יכול להסתכל מן הצד ולתת עצות.

דרושים 16 גפרורים (או סיכות, קלפים, וכו'). מניחים אותם על השולחן בארבע שורות: 7־5־3־1, כלהלן:

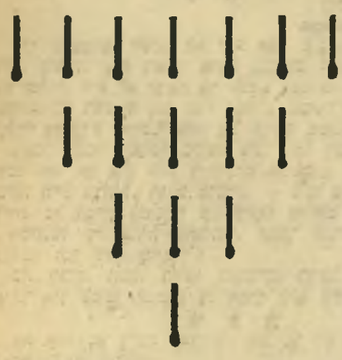

המשחקים מרימים גפרורים לפי התור. כל אחד יכול לקחת בכל פעם כל מספר גפרורים שירצה — בתנאי שיקח בכל פעם גפרורים משורה אחת בלבד. מפסיד זה הלוקח את הגפרור האחרון.

המישחק אינו המצאת הסרט. הוא הומצא בסין לפני כחמשת אלפים שנה, זמן רב לפני עשרת הדיברות. השבוע עסקו אלפי ישראלים במישחק זה, שגידבק כקדחת. הם חיפשו את תעלומת הנצחון — אותה תעלו־מה שאיפשרה לשחקן הרוזה בסרט להגיד: „ניצחתי. אני מנצח תמיד!"

הפותח מפסיד תמיד. כששני המשח־קים אינם מומחים, יכול כל אחד מהם לנצח. כאשר אחד מומחה והשני לא — מנצח המומחה. אך כאשר שני המשחקים הם מומחים — הפותח במשחק הוא המפ־סיד תמיד.

כי סוד המישחק טמון במיספר מערכים מנצחים — ומערך־הפתיחה הוא עצמו מערך מנצח. כל הפוגע בו — כפי שנאלץ לעשות הפותח במישחק — נחרץ גורלו. המשחק החורת בזכרונו את כל המערכים המנצחים, נצחונו מובטח לו, בתנאי שלא הוא הפותח במישחק (או בתנאי שהשחקן השני אינו בקיא במערכים אלה כמוהו. במיקרה זה יכול גם הפותח לנצח, אם הוא מצליח להביא את יריבו הבלתי־מומחה לאחד ה־מערכים המנצחים.)

כאשר מצליח ב' להביא את א' לכלל אחד המערכים המנצחים, הוא יכול לנצל כל מהלך נוסף של א' לטובת עצמו. יעשה א' כאשר יעשה — תמיד יכול ב', במהלך־התשובה שלו, להביא את א' שוב למערך מנצח אחר, עד לגפרור האחרון.

הווי

● **מכה דרפואה:** בתל־אביב, הת־נפל הולך־רגל על רופא, בטענה שהלה כמעט דרסו במכוניתו, היכה אותו עד לעילפון.

● **מעצר בית־חוקי:** בתל־אביב, נכלאו באולם בית־המשפט למעלה משלושים סקרנים. עדים, עורכי־דין והשופט עצמו, שעה שמנעול ההלת התקלקל, נפרץ לבסוף על־ידי שמש בית־המשפט.

● **מפעל־הפיום:** באילת, לאחר ש־ארקיע ביטלה אחת מטיסותיה בגלל תנאי מזג־האויר, התנדבו שבעת עובדי המשרד, קנו את 125 איגרות הפייס של המולרת המקומית, שלא יכלה להחזירם לתל־אביב לפני ההגרלה.

● **המזריעים ברינה:** בעמק־יזרעאל, השתולל הפר שנלקח לצרכי הזרעה מלאכו־תית, גרם נזקים למכוניתו של עובד משרד־החקלאות, שבא כדי להעבירו לרפתות ב־סביבה.

• ואלה המערכים המנצחים: בארבע שו־רות — 7־5־3־1, 7־6־4־2, 6־6־2־1, 6־4־3־1, 5־5־1־1, 4־4־1־1, 3־3־2־1, 2־2־1־1. בשלוש שורות — 6־5־4, 6־4־2, 5־4־1, 3־2־1, 1־1־1. בשתי שורות — 5־5, 4־4, 3־3, 2־2. בשורה אחת — 1. כל המערכים מורכבים ממיספר זוגי של גפרורים, פרט ל־1־1־1 ולגפרור ה־אחרון.